

Arrest

nr. 290 716 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en op (...) geboren te zijn in Anarbagh in het district Shinwari in de provincie Nangarhar. U bent niet getrouwd, maar sinds u vijftien jaar oud bent is een vrouw genaamd S. K. (...) aan u beloofd. Zij woont momenteel nog in Anarbagh met haar ouders en u hebt haar nog nooit gezien. U hebt twee zussen en een broer die allen in Anarbagh wonen.

Voor uw vertrek studeerde u twee jaar aan het Al Ittihad English Language Center in de Shirgar bazaar waar u sinds twee maanden voor uw vertrek ook werkzaam was als leerkracht Engels voor kinderen tussen negen en elf. Daarnaast had uw familie velden waar gewassen op groeiden. Jullie hadden een man in dienst die de velden voor jullie bewerkte en wanneer er werd geoogst was de helft voor hem en

de helft voor jullie. Op een dag kreeg u een brief van de Taliban waarop stond dat u hen 30000 kaldar moest geven binnen de vijftien dagen. U vertelde hierover aan uw moeder en jullie werden triest want jullie hadden niet zoveel geld. Jullie lieten de vijftien dagen passeren zonder te betalen.

Enkele dagen na de vijftiende dag ging u naar het taalcentrum waar u werkte. Toen u daar toekwam werd u door een student gewaarschuwd dat er een bom lag en dat het leger er was om ze te ontmijnen. De bom lag voor de deur van het centrum en werd ontdekt door een kind. Nadat het leger de bom ontmijnd had vroegen ze om het taalcentrum gesloten te houden.

Drie dagen later was u op de markt in de Ghanikhel bazaar toen uw moeder u belde en zei dat u niet meer naar huis moest komen omdat er gewapende mannen van de Taliban waren die u zochten. Ze zeiden tegen uw moeder dat u de ushr niet betaald had en dat u aan de bomaanslag ontsnapt was waardoor ze nu het recht hadden om u te doden. Ze doorzochten de woning en vertrokken terug. U ging die dag niet meer terug naar huis en bleef bij iemand die in de Shirghar bazaar woonde. Uw moeder en nonkel regelden ondertussen een smokkelaar voor u. De volgende ochtend, op 26 jawza 1397 (16 juni 2018), begon u aan uw reis uit Afghanistan.

U reisde door Pakistan en Iran naar Turkije waar u ongeveer negen maanden verbleef. Daarna reisde u verder naar Griekenland van waaruit u door Macedonië naar Servië reisde. In Servië werd u opgepakt en verbleef u vijftien maanden in een opvangcentrum. Daarna reisde u via Roemenië en Hongarije en via Slovenië, Italië en Frankrijk tot u in augustus 2020 in België aankwam. Daar diende u op 24 augustus 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Taliban omdat u hun eisen niet heeft ingewilligd.

Ter staving van uw verzoek dient u volgende documenten in: uw taskera, uw internationaal paspoort, een attest van het Al Ittihad Language Center, een psychologisch attest van Fedasil, de enveloppe waarin u documenten van uw familie ontving en enkele opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uwen hoofde rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat de Taliban 30000 kaldar van u eiste en dat u dat niet kon betalen. Ten gevolge hiervan kreeg u problemen met hun.

Om te beginnen komt de werkwijze van uw vervolgers weinig plausibel over. Zo is het niet volgens de gebruikelijke werkwijze van de Taliban dat zij plots uit het niets 30000 kalder van u zou eisen en dit ushr zou noemen. U stelt zelf dat de ushr wordt berekend als 20 procent van de opbrengst op het aantal jirib aan velden dat een eigenaar of boer in zijn bezit heeft en dat die tweemaal per jaar betaald wordt. Ook voor uw familie werd de ushr steeds zo geregeld en was het voordien altijd uw oom die de betaling deed aan de Taliban. Sinds kort werd de in totaal acht jirib velden die uw familie had echter verdeeld onder jullie en uw oom. U kreeg vier jirib in beheer en uw oom ook. U zou op dat moment niet geweten hebben of uw oom ushr betaalde of niet (CGVS, p. 16-17). Het is echter ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn of uw oom de ushr betaalde of niet. Zeker aangezien uw oom eerder de gronden beheerde voor de hele familie en ook omdat uw oom toch de gevaren moet hebben kunnen inschatten indien hij u niet op de hoogte zou brengen van de betalingen die hij deed aan de Taliban (CGVS, p. 18-19). Daarnaast woonde u zelf al heel uw leven in de regio en is het betalingssysteem van de Taliban u welbekend. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest dat u ushr ging moeten betalen voor de jirib die u bezat.

Voorts houden ook de verklaringen dat u geen geld had om ushr te betalen geen steek. Enerzijds omdat u op dat moment werkzaam zou zijn geweest als leerkracht Engels en dus wel degelijk een inkomen had. Anderzijds omdat u vlak daarna besloot het land te ontvluchten en u voor deze reis 8000 dollar kon betalen (CGVS, p. 16). U zegt dat u op het moment dat u ushr moest betalen geen cash had en dat uw nonkel zijn auto en een koe verkocht en uw moeder haar juwelen (CGVS, p. 12). Ten eerste is het niet logisch dat uw oom en moeder de gevaren van het niet betalen van ushr niet eerder konden inschatten en dus al niet eerder enkele spullen verkochten om de 30000 kaldar bijeen te krijgen. Voorts is het niet

geloofwaardig dat ze vlak daarna 8000 dollar bijeen konden krijgen voor uw reis, maar dat ze er niet in zouden geslaagd zijn enkele weken eerder 30000 kaldar, in mei - juni 2018 omgerekend ongeveer 259 dollar, op te hoesten. Bovendien hebt u bij de DVZ met betrekking tot het betalen van de 30000 kaldar binnen de 15 dagen, gezegd dat uw familie geen financiële problemen had doordat u een loon kreeg en jullie opbrengsten hadden van de gronden, u zou echter geweigerd hebben om dit bedrag te betalen omdat u het teveel vond (DVZ 20.11.2020, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u niet in de mogelijkheid was 30000 kaldar te betalen is dan ook niet geloofwaardig.

Ook de manier waarop u de eisen van de Taliban naast u neerlegde en de gedachtegang die u daarbij aan de dag zou hebben gelegd is niet realistisch. Zo verklaart u dat u niets deed na het verloop van die vijftien dagen en dat u dacht dat de Taliban u het bedrag niet meer ging vragen. Op de vraag waarom u dat dacht zegt u dat het uw eerste keer was om te betalen dus dat u dacht dat 'ze vriendelijk zouden zijn en het u niet opnieuw gingen vragen omdat u het niet kon betalen' (CGVS, p. 17). Deze ingesteldheid valt niet te rijmen met de door u geschetste veiligheidssituatie in uw regio. U vertelt namelijk zelf dat de Taliban altijd mensen doodde en onthoofde en dat jullie bang waren voor wat ze konden doen (CGVS, p. 15). Dat u simpelweg zou denken dat de Taliban u wel met rust zou laten is dan ook niet geloofwaardig.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad in verband met de betaling van ushr, wordt ook geen geloof gehecht aan de problemen die u daaropvolgend zou hebben gehad en die hiervan het directe gevolg zouden zijn geweest.

Wat betreft de bom die aan uw school geplaatst zou zijn wordt opgemerkt dat ook de omstandigheden waarin deze gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden niet geloofwaardig zijn. Zo zou een kind van de school de bom ontdekt hebben die openlijk zichtbaar voor de deur van de school lag (CGVS, p. 17). Dat lijkt een vreemde werkwijze van de Taliban aangezien u niet de enige persoon was die naar de school ging en u specifiek het doelwit zou zijn geweest. Bovendien is het ook niet logisch dat ze de bom gewoon voor de deur zouden leggen waar ze voor iedereen zichtbaar was en dat ze dan zouden denken dat ze er u zouden mee kunnen treffen. Voorts lijkt het omslachtig voor de Taliban om al die moeite te doen om een bom voor uw school te plaatsen in het midden van het centrum in plaats van u ergens onderweg of thuis aan te vallen. Dat ze in staat waren u thuis aan te vallen blijkt ook uit het feit dat de Taliban drie dagen later effectief naar u thuis zou zijn gekomen om u te zoeken (CGVS, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke operatie zou uitvoeren met zo weinig zekerheid op slagen.

De taskera en het internationaal paspoort dat u voorlegt bevestigen uw identiteit die momenteel door het CGVS niet betwist wordt. Het attest van het Al Ittihad Language Center onderbouwt uw verklaringen dat u hier succesvol een cursus afrondde, maar kan niets veranderen aan de inhoud van uw beslissing.

Het psychisch rapport dat u voorlegt van de psycholoog bij Fedasil bewijst dat u in begeleiding bent voor bepaalde moeilijkheden waar u mee zit. Het is echter volledig gebaseerd op uw eigen verklaringen en kan niets bewijzen aangaande uw vluchtmotieven.

Het CGVS ontving nog opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud. Het betreft opmerkingen over de schrijfwijze van enkele woorden of plaatsnamen. Met deze opmerkingen werd rekening gehouden, maar ze hebben geen verdere invloed op de inhoud van uw beslissing.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 22 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou hebben overgemaakt aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uit bovenstaande kan dus worden geconcludeerd dat u geen vrees voor vervolging aannemelijk hebt gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige

schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat evenzeer na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct

mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Wat betreft vooreerst de bemerking van verzoekende partij dat zij gezien de machtsovername door de taliban verwacht had dat haar zaak opnieuw zou worden onderzocht door de commissaris-generaal, benadrukt de Raad evenwel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoekende partij in het verzoekschrift.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoekende partij. Verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “de facto”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoekende partij, die op 22 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnaemt haar evenwel niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen waaruit een nood aan internationale bescherming kan blijken. Immers kan verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij

de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu is de Raad van oordeel dat verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie.

In de voorliggende omstandigheden maakt verzoekende partij derhalve niet aannemelijk dat zij de gewijzigde situatie in haar herkomstland doorheen de procedure niet afdoende heeft kunnen duiden en dat zij zodoende opnieuw dient te worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.2.5. Verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees om vermoord te worden door de taliban omdat zij hun eisen niet heeft ingewilligd. Meer bepaald diende zij *ushr* te betalen aan de taliban en zou de taliban een bedrag van 30.000 *kaldar* geëist hebben, hetgeen zij echter weigerde te betalen (notities CGVS, p. 12).

2.2.6. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen met de taliban, en dit aangezien:

(i) de werkwijze van haar vervolgers weinig plausibel overkomt, nu het niet volgens de gebruikelijke werkwijze is van de taliban dat zij plots uit het niets 30.000 *kaldar* van haar zouden eisen en dit *ushr* zouden noemen en het niet geloofwaardig is dat verzoekende partij niet zou hebben geweten dat zij *ushr* ging moeten betalen voor de gronden die zij bezat;

(ii) haar verklaringen dat zij geen geld had om *ushr* te betalen geen steek houden, daar zij enerzijds op dat moment werkzaam zou zijn geweest als leerkracht Engels en dus een inkomen had en zij anderzijds vlak daarna besloot het land te ontvluchten en zij voor deze reis 8.000 dollar kon betalen, waardoor het niet aannemelijk is dat zij in de onmogelijkheid zou zijn geweest om 30.000 *kaldar* te betalen, in mei-juni 2018 omgerekend ongeveer 259 dollar;

(iii) de manier waarop zij de eisen van de taliban naast zich neerlegde en de gedachtegang die zij daarbij aan de dag zou hebben gelegd evenmin realistisch zijn;

(iv) wat betreft de bom die aan haar school geplaatst zou zijn, ook de omstandigheden waarin deze gebeurtenis zou hebben plaatsgevonden niet geloofwaardig zijn; en,

(v) wat betreft de door haar bijgebrachte documenten, (a) de taskara en het internationaal paspoort slechts haar identiteit bevestigen die momenteel niet betwist wordt, en (b) het attest van het *Al Ittihad Language Center* haar verklaringen onderbouwt dat zij hier succesvol een cursus afrondde, maar niets verandert aan de inhoud van de beslissing.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten bijbrengt die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij lijkt te stellen dat zij door de taliban gevisieerd werd omdat zij leerkracht Engels was, erop duidend dat de taliban gekant is tegen mensen die Engels leren en dat zij zulke mensen ervan verdenken samen te (willen) werken met de ongelovigen, stelt de Raad evenwel vooreerst vast dat nergens uit de bedreigingen vanwege de taliban blijkt dat zij haar viseerden omdat zij leerkracht Engels was, doch wel omdat zij de *ushr* weigerde te betalen (notities CGVS, p. 12 en 16-17). Evenmin ziet de Raad in hoe deze uitleg de verschillende bevindingen in de bestreden beslissing waaruit het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas blijkt, zou kunnen ontkrachten en/of verklaren. In het bijzonder werpt zij hiermee immers geenszins een ander licht op het manifest onaannemelijke karakter van haar verklaringen over (i) de werkwijze van haar vervolgers, (ii) haar beweerd onmogelijkheid om de

ushr te betalen, (iii) de manier waarop zij de eisen van de taliban naast zich neerlegde en de gedachtegang die zij daarbij aan de dag zou hebben gelegd en (iv) de omstandigheden waarin de bom door de taliban aan haar school zou zijn geplaatst.

2.2.9. Verder geeft verzoekende partij aangaande haar weigering de door de taliban geëiste *ushr* te betalen nog aan dat zij niet alleen geen geld had op dat moment, maar ook het hele systeem “*niet (zag) zitten*”. Hiermee ontkracht zij evenwel op generlei wijze de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het onaannemelijke karakter blijkt van haar tijdens haar persoonlijk onderhoud beweerde onmogelijkheid om de *ushr* te betalen, noch de vastgestelde inconsistentie met haar eerdere verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar zij aangaf dat haar familie geen financiële problemen had en dat zij geweigerd zou hebben om dit bedrag te betalen omdat zij het te veel vond. De Raad onderstreept dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud duidelijk voorhield dat haar familie niet voldoende geld had om de *ushr* te betalen en dat dit de reden was waarom zij niet betaalde (notities CGVS, p. 12).

2.2.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij met voormeld verweer op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een geponde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.11. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een ruim familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 9-10), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een geponde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de recentere informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Verzoekende partij brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoekende partij betoogt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan in wezen veroorzaakt is door de financiële maatregelen en sancties die door internationale spelers werden getroffen als reactie op de machtsovername en het beleid van de taliban, en *“met name ook het niet beantwoorden aan de “benchmarks” voor erkenning”*, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in dezen bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EASO Afghanistan Country Focus d.d. januari 2022, p. 14-32; EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS)). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

2.2.12. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers is het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard, waarbij het aantal burgerslachtoffers relatief beperkt blijft.

Verzoekende partij kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar het geweld dat nog plaatsvindt in Afghanistan, de burgerslachtoffers die hierbij vallen en het betoog dat er nog voldoende andere actoren zijn, waaronder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken, om voormelde vaststelling in een ander daglicht te stellen, nu uit de bestreden beslissing immers duidelijk blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Wat betreft haar betoog dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, dient ook hier te worden vastgesteld dat uit de motivering

van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, biedt dan ook geen soelaas. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift weliswaar gewag van bepaalde informatie die volgens haar een ander licht zou werpen op de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch dient te worden vastgesteld dat zij nalaat deze informatie neer te leggen en/of de precieze online vindplaats ervan te vermelden. De Raad kan hiermee dan ook geen rekening houden.

Zij het er voorts nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de recentere informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS).

Ten slotte dient nog te worden vastgesteld dat er *in casu* evenmin concrete elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Bij aanvullende nota van 11 juni 2023 (20u 25) oppert verzoekende partij te behoren tot de S. stam die in 2010 een akkoord sloot met de Amerikanen teneinde steun te bieden tegen de taliban waardoor deze stam na de machtsovername meer dan ooit het doelwit werd. Zij wijst hiervoor op de moord in december 2021 op N. S., ex-districtshoofd van het Shegai district en op de moord op H. S. een jaar later. Verzoekende partij brengt desbetreffend een foto bij van een persoon in leven waarvan zij beweert dat het N. S. betreft en een foto van vermoedelijk dezelfde persoon nadat deze werd gedood (bijlage 6 en 7 bij de nota). Verder wijst verzoekende partij op de erkenning van de status van vluchteling in België in hoofde van drie van haar neven. Zij voegt in de bijlagen 1 tot en met 5 een foto van deze neven zittend aan een tafel, een fotokopie van de taskara van haar inmiddels twintig jaar geleden overleden grootvader, een fotokopie van de taskara van de grootvader van een van de voormelde neven, een foto van de vader van een van de voormelde neven – waarbij zij beweert dat deze man zou gedood zijn in november 2022 – en tevens een foto van de grootvader van laatst genoemde neef. Tot slot brengt verzoekende partij een attest van opleiding en een werkgeversattest bij (bijlagen 8 en 9) waaruit haar goede integratie in België zou moeten blijken wat zij linkt aan een mogelijk conflict met de normen en waarden van het Talibanregime.

Dat verzoekende partij als blote bewering enkele personen opsomt van de stam waartoe zij behoort die na de machtsovername van de Taliban om het leven werden gebracht toont niet aan dat het loutere feit tot deze stam te behoren impliceert dat men door het talibanregime dreigt te worden bedreigd en vervolgd. Verzoekende partij brengt desbetreffend niet de minste objectieve informatie aan.

Waar verzoekende partij onderstreept dat drie van haar neven in België erkend werden als vluchteling benadrukt de Raad dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht dient te worden waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Verder brengt verzoekende partij geen concrete gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een nood aan internationale bescherming heeft louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Zij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van de status van vluchteling in hoofde van drie van haar neven teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij niet verduidelijkt wat zij met de foto's van de vader en de grootvader van een van haar neven en met de gevoegde taskara's wil aantonen in het kader van haar beweerdte vrees dient te worden vastgesteld dat deze taskara's enkel onder de vorm van fotokopieën worden bijgebracht waaraan gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht. Van de foto's die louter een afbeelding betreffen van de door verzoekende partij genoemde personen kan niet worden ingezien wat hiervan de bewijswaarde is in het kader van het voorliggend asielrelaas.

Ten slotte kan evenmin worden ingezien hoe de gegevens aangereikt in de bijlagen 8 en 9, in het bijzonder dat verzoekende partij sinds december 2022 lessen Nederlands volgt, interesse betoont in de Belgische samenleving en hier haar steentje wil bijdragen en dat zij tewerkgesteld is in een tomatenbedrijf, zouden kunnen zorgen voor een conflict met de normen en waarden van het Talibanregime.

De aanvullende nota doet dan ook niet in het minst af aan de voormelde motieven.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT